

Drago mi je, ja sam normalna!

Maskirani ples samo je naoko neobičan način da se proslavi rođendan u vrtiću. Osobito u mješovitoj skupini kroz koju, kako znamo, nema smjena generacija u onom smislu kako je to uobičajeno u dobnim skupinama djece iste dobi. Raznolikost u organizaciji tulumu uklapa se u opću sliku raznolikosti koja tu vlada. Na posljednjem takvom tulumu dočekujem simpatičnog Paška Patka i upoznajem njegovu mamu sa svojom osobom srdačno se rukujući:

– Dopustite da se predstavim, ja sam vještica! – objašnjavam ono što je samo po sebi sasvim očito i nepotrebno objašnjavati, ali ne mogu odoljeti, zapalila me atmosfera.

– Drago mi je – odvrati poznata mama i doda jasnim glasom, bez dvojbi: – Ja sam normalna!

Eto ti ga na! Dobar štos, pomislih odmah, i jedva dočekah podijeliti ga s curama iz smjene. Anegdota putuje usmenom predajom i postaje vic godine. A onda me, kao dosadna uš što se ovih dana pojavila u našim redovima, počne opsjedati misao kako se mila majka uopće nije šalila! Ako je ona normalna, vjerojatno misli da ja nisam, zašto bi to inače naglasila? A onda, opet, ostavila mi je dijete – meni, koja nisam normalna – ona, kako kaže, normalna. (Tko je tu lud?) Ako gospođa misli da ja nisam normalna, jesam li doista normalna? Normalan čovjek ili normalna odgajateljica? I što, zaboga, doista znači biti normalan?

Po B. Klaiću normalan -lna, -lno je:

1. pravilan, propisan; kakav treba biti; običan, uobičajen; redovit, redovan, prosječan, prirodan, naravan;
2. duševno zdrav; priseban, pribran.
Dakle, jesam li, jeste li, jesmo li, drage kolegice i dragi kolege (poseban pozdrav kolegama u našim redovima, bili oni normalni ili ne, s njima se ozbiljno računa što je svakome jasno, osobito nakon jednog od prošlih brojeva dragog mi časopisa u kojem izlaze ove moje nesuvise misli), normalni?

Je li uobičajeno da jedna baka, znači žena u godinama, pravi budalu od sebe presvlačeći se u vješticu? I više od toga – uživljava se u ulogu i pri tome još, Bože sačuvaj, i uživa? Da ne nabrajamo ostale uloge iz moga repertoara. Ili vašeg, odgajateljskog, sa svakog maskenbala, priredbe ili predstave za klince. Nadalje, može li se kolegica Svjetlana, koja je na put u Dubrovnik ponijela čekić, smatrati kakvom treba biti? Nosila ga je u damskoj torbici. I izazvala skandal na aerodromu kad je zatulio alarm na ulazu. Što su mislili aerodromski službenici dok se sirota trsila objasniti im kako je to sasvim OK za jednu odgajateljicu? Imati čekić uvijek pri ruci? To je sasvim normalno?! Tko može tvrditi da jest ili nije sasvim 'opaljeno' svakodnevno na posao, tj. u vrtić, nositi dvije patkice. I s posla, naravno! Jer su patkice bile u vlasništvu moje rođene djece, a vlasništvo treba poštovati te patkice posuđivati i naravno, vraćati. Svaki dan, dok ne preraštu kutiju za cipele, vrpču oko vrata, pojedu i zagade sve oko sebe.

Jednog dana sjela sam na nešto fuj i sakrila to košuljom oko struka. No u busu sam shvatila da sam do lakta u crnom tušu, a košulju ne mogu obući jer pokriva ono fuj u što sam sjela. Kad da se presvučeš u radnu odjeću kad te s vrata zaskoče i uvuku u akciju te sve zaboraviš! To je redovito, prosječno, prirodno i naravno za većinu odgajateljica! I odgajatelja (pardon, kolege, umalo sam vas zaboravila!). Prikupljanje pedagoški neoblikovanog materijala gotovo nije moguće ako si normalan, tj. duševno zdrav. Jer tko bi priseban prekapao po svakakvim smetnjacima? Bauljao 'buvljacima' u potrazi za nečim, a ni sam ne zna za čim. Kad vidiš, znaš! Tko bi pribran nagovorio muža da stane na zaustavnom traku autoceste i riskira kaznu ažurnih cestombdijućih službenika MUP-a dok vi berete propupale cica mace i žutike uvjereni da baš u vašoj sobi u vrtiću proljeće mora naj-

prije pokazati lice? Muž vam je inače pribran, samo ne znate što mu je danas. Valjda je nešto kriv. Sigurno ste sišli s uma kad cijelim putem do vrtića koturate golemu bundevu jer baš takvu trebate za jesensku svečanost, a muž vam je uskratilo non-stop taksi uslugu jer ste ovoga puta vi nešto skrivali. On je sasvim normalan i ne shvaća da vi niste! Vi ste odgajateljica! Od vas se ne očekuje da budete sasvim normalni! Dakle, dragi moji, kolegice i kolege, neka vas ne ljuti anegdota s početka priče. Ona je samo otvorila neke zanimljive teme za razmišljanje kojima ćete se, uvjereni sam, (ab)normalno odano predati. Tko uopće želi biti normalan? Jer:

– Ako se ponašate u skladu s pravilima i propisima, pitate li se ikada tko bi normalan smislio neke od njih (pedagoški standardi, npr.)?

– Ako ste kakvi trebate biti, nije li vam malčice dosadno?

– Ako ste obični ili uobičajeni, ne sanjate li da ste sasvim svoji, posebni i neponovljivi?

– Ako ste prosječni, prionite poslu, vrijeme je za usavršavanje. Tko želi biti prosječan kad može biti natprosječan?

– Ako ste redovni, priznajte, ljudi smo, niste sasvim iskreni!

– Ako ste sasvim duševno zdravi, ne dođe li vam bar ponekad da poludite pa da vam bude k'o u onoj narodnoj 'Blago onom tko mlađan poludi, pa mu život u veselju prođe!'

– Ako ste uvijek prisebni i pribrani, priznajte, niste li možda na nekom od sredstava za umirenje?

Shvatite li nakon promišljanja da niste sasvim normalni, uvjeravam vas, to je sasvim u redu. Niste abnormalni, samo ste malo skrenuli, malo ste, kako se ono kaže, na svoju ruku. Upravo toliko koliko treba da biste dobro i kvalitetno obavljali svoj posao!

Sa štovanjem,
uvijek odano vaša, Marica Milčec!

iz maričinog kuta